

saadanne Bidrag af Barnefaderen, uden at han i Virkeligheden har noget som helst at gøre med, hvorledes Pengene anvendes, om de komme det Formaal til gode, som der er Tale om. Og selv om han ikke skulde have det, burde der saa ikke beskikkes en Væрге i saadanne Tilfælde, i alt Fald naar han forlanger det? Dette ligger dog nærmest under det andet Lovforslag, som vi have til Behandling, men jeg bemærker allerede her, at der maaske kunde være Tale om Ønskeligheden af nogen Indskrænkning paa dette Punkt.

En anden Ret, som man vil tillægge Kvinden, er Retten til at give Samtykke til Ægteskabs Indgaaelse. Der er Forholdet i Øjeblikket det, at der kun kræves Faderens Samtykke, men denne Regel ændres nu. Der har jo ogsaa ofte været talt om, at den var unaturlig og urigtig, idet der kunde være mange Tilfælde, hvor det vilde være meget bedre, at Moderens Samtykke ogsaa krævedes. Der er mange Tilfælde, hvor denne Ret kan have stor Betydning, og der kan efter min Anskuelse saa meget mindre være noget i Vejen for at give Moderen Ret til at være med i dette Forhold, Ret til at kræve, at ogsaa hendes Samtykke skal foreligge, som hun i hvert Tilfælde lige saa lidt som Faderen kan forhindre, at det paatænkte Ægteskab indgaaes. Hun kan i det højeste bevirke, at det udsættes, indtil vedkommende Barn bliver 25 Aar, thi saa behøver det hverken at spørge Faderen eller Moderen. Det værste, der altsaa kan ske, naar man giver Moderen denne Ret, er, at Barnet kan faa Lov til at vente i nogle Aar med at indgaa Ægteskab.

Efter at jeg nu har omtalt en Del Tilfælde, jeg kan sige hele den første Del af Lovforslaget lige til § 7, uden at have haft noget væsentligt at bemærke derimod, kommer jeg til en Paragraf, som jeg har meget bestemte Indvendinger imod, og det er § 8. Den kan jeg for mit Vedkommende aldeles ikke gaa med til. Denne Paragraf gaar ganske kort — paa lidt over en Linie — ud paa at indføre en gennemgribende Forandring i den gældende Ret i store og vigtige økonomiske Forhold, idet der staaar, at Enkens Ret til at hensejde i uskiftet Bo efter Ægtefællens Død er den samme som Enkemandens. Forholdet er for Øjeblikket det, at en Enkemand altid har Ret til at hensejde i uskiftet Bo, saa længe han lever, medmindre han indgaar nyt Ægteskab, og at en saadan Ret kan tillægges Hustruen af Manden, og i saa Tilfælde gælder den ogsaa, saa længe hun

lever, medmindre hun indgaar nyt Ægteskab eller selv beslutter sig til at skifte med Børnene. Hvis Manden ikke har tillagt Hustruen en saadan Ret, kan hun faa Retten tillagt ved en Øvrighedsbeslutning, ved Skifterettens Beslutning, dog kun for de umyndige Børns Vedkommende og kun saa længe, til de blive 18 Aar. Denne Ret er meget let at opnaa. Naar det overhovedet er en forstandig Kvinde, som Loven siger: „en huslig og forstandig Kvinde“, vil det aldrig blive nægtet, der er ingen Vanskeligheder, ingen Gebyrer og ingen Omkostninger, saa det gaar overmaade let af sig selv. Naar man nu vil forandre det, saaledes at man siger, at en Enke i alle Tilfælde uden videre har Ret til at sidde i uskiftet Bo, medfører dette, at Manden ikke en Gang kan modsætte sig det, ikke en Gang testamentarisk kan bestemme, at det ikke paa nogen Maade maa ske, og det forekommer mig dog at gaa over al Grænse og Rimelighed. En Hustru kan være den mest udmærkede Hustru, den fortræffeligste Moder for Børnene, i alle Maader være, som hun skal være som Hustru og Moder, og dog være meget uduelig til at fortsætte en Næringsdrift, f. Eks. en Købmandsforretning, en Haandværksforretning eller en Fabriksdrift, det vil hun slet ikke kunne gøre, men straks blive prisgivet andre, da hun ikke kan gøre det selv. Og saa vil man her bestemme, at det skal kunne ske uden videre, hun skal kunne raade fuldstændig frit over Formuen. Det gaar dog aldrig an, synes jeg. Er det ikke en klog Regel, som vor nuværende Lovgivning har her? Det forekommer mig at være en overordentlig klog Regel, som siger, at Manden kan give Hustruen denne Ret, thi hvem kan bedre end Manden vide og kende de Egenskaber, som Hustruen maatte have til at gøre det store Arbejde ved at administrere en Forretning og en Formue? Hvem kan bedre end Manden gøre det, og naar han nu ikke har gjort det og ikke ønsker at gøre det, er der saa Rimelighed for, at det skal kunne ske, maaske endog mod hans Ønske? Det finder jeg ganske urimeligt og unaturligt, og jeg finder det endvidere ganske i Modstrid med den gældende Lovgivning paa et andet Punkt. Jeg ved ikke, om det er Mening — det er ikke omtalt nogetsteds — at forandre Skiftelovens § 6, hvori det udtrykkeligt staaar, at selv om en Arvelader efterlader sig Livsarvinger, skal det være ham tilladt ved Testamente at anordne offentligt Skifte eller at indsætte Testamentseksekutorer uden dømmende Myndighed. En Arvelader